

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
 ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam

Nuelsen püspök ur új hivatali időszakának kezdetén egész kerületének összes prédikátorai figyelmét felhívta az evangélizáció fontosságára. Minden igazi methodista prédikátor fáradthatatlan az evangélizációban. Ugy látom, hogy sokan elfelejtették ennek a jelentőségét. Evangélizálni, ugyanis annyit jelent, mint az evangéliumot nagy buzgalommal, szüntelenül hirdetni. Evangélium pedig örömhír. Tehát a prédikátor feladata fáradhatatlanul és szüntelen örömet hirdetni. Ennek alapfeltétele, hogy ő maga örülni tudjon. Olyan ember, kinek szíve nincsen örömmel megtelve, nem hirdethet másoknak örömet. Mert a szívnek teljességéből szól a száj.

Kellene tehát magunkon kezdeni a dolgot. Miért vagyok igehirdető vagy prédikátor? Erre azt feleljük, mert Jézus elhívott és kiküldött. De Jézus fáradhatatlan volt annak hangsúlyozásában, hogy nem kárhoztatni, hanem megtartani akart. És a tanítvány nem lehet nagyobb, mint a Mester. Ha a Mester küldött, akkor az ő üzenetét kell, hogy átadjam. Nem hirdethetek tehát, amit akarok, amihez kedvem van, hanem amire megbízatásom van.

Jézus látta a világ elveszettségét és az fájt neki. Mikor Jézus mindent megtett, hogy Jeruzsálemet megmentse és az neki nem sikerült, akkor ő sirt Jeruzsálem felett. Ez is gondolkodóba ejtheti az igehirdetőt. Érdekl-e egyáltalán az ember elveszett volta? Avagy talán közönyösen tudunk elhaladni elveszett embertársunk mellett? Esetleg azt gondoljuk, hogy ugysem tudunk rajta segíteni? Tisztába kell jönnünk ezzel is. Az emberiség állapota csak igen keveset változott. A legtöbb ember ma is Isten nélkül él a világon és a maga erejével akar boldogulni. Van-e hát ezen eltévedt, elveszett ember számára valami mondanivalónk? Még pedig valami örvendetes mondanivalónk?

Ugy látom, hogy abban is hasonló a helyzet ma, az egykorival. Ma is, ha bűnös embereket látunk, nem arra gondolunk, hogy megtartani akarja őket Jézus, hanem ítélkezünk. Az ítélkezés pedig egy igen veszedelmes foglalkozás. Ezért óva int tőle minket Jézus. Az emberek

azonban, mint hajdan, ma is azt hiszik, hogy Jézus valakit megkövezni, vagy elveszteni jött el. A farizeusok nem azért vitték a bűnöst Jézus-hoz, hogy azt megmentse, hanem azért, hogy megkövezze. Hát nem-e ugyanazok vagyunk mi is? Ha hallunk valami bajról, nem-e kapva-kapunk rajta, hogy ki hamarabb állíthassa pelengérré a szerencsétlen embert? És még csodálkozunk rajta, hogy Jézus nem munkálkodik észrevehetőbben köztünk. Jézus Lelke visszavonul, ha nem megtartani akarjuk a bűnöst, hanem elveszteni.

Érdekes, hogy Pál apostol milyen hévvel járt szerte az akkori világban, hogy mindenkihez elvigye az örömhírt. Ő nem panaszkodott amiatt, hogy nincsen pénze, hanem még ma is óriásinak látszó utazásokat tett, hogy az örömhírt eljuttassa annyi néphez, amennyihez csak lehetett. Egyszerűen nem tudott nyugodni, mert fájt neki, mint Jézusnak, hogy az emberek Isten nélkül élnek, bűnben, elveszve. Pál apostol azt mondja magáról, hogy »A zsidónak zsidóvá lettem, hogy a zsidót megnyerjem; a gyengének gyengévé lettem, hogy megnyerjem a gyengét. Én mindenné lettem, mindenkinek, hogy valamilyen módon megnyerjek valakit.«

Még Mózes is, az Isten embere, mikor látta népét bűnében, az Urhoz fordult segedelemért. Mózes nem tudta elszenvedni, még elgondolni sem, hogy ő maga Isten kegyelmét élvezze, mi alatt a nép, bűne miatt elvész. Így Istentől kegyelmet kért a nép számára is. És arra az esetre, ha Isten a népnek nem kegyelmézne meg, ő maga sem kíván az élet könyvében beírva lenni. Ez az a szeretet, amely kell, hogy minden hívő ember szívét megtöltse. De hogyan lehessen valaki igehirdető, akinek ez a szeretete hiányzik?

Vizsgáljuk meg szívünket és életünket, terveinket és szándékunkat. Alázzuk meg magunkat az Ur előtt és fogadjuk meg újra, hogy nem kárhoztatni, hanem megtartani akarunk. Így Jézus Lelke érezhetővé lesz majd közöttünk. Öröm lesz újra a magunk szívében és házában és örömet fogunk szerte vinni mindenhová, ahová az Ur minket elvezet.

Az Evangélium korunkban

D. Dr. Nuelsen János püspök előadása Budapesten, február 28-án.

Mi az, ami korunkat leginkább jellemzi? Mindenki tudja, hogy viharos időkben élünk. Az egész világ meglepetésszerűen hozza a váratlan eseményeket. Európa, sőt az egész világ háborog, azt lehet mondani, forrong. Ha az újságot kezünkbe vesszük, csodálkozunk, hogy mi minden történt a múlt napokban. Mennyi változáson mentünk mi át az utóbbi időben. Mi minden történt csak rövid életünk leforgása alatt. Szociális téren javítani igyekeztek az emberiség sorsán. A tudomány különböző ágaiban olyan dolgokkal lepték meg a világot, amilyenre egy évtized előtt még gondolni sem mertünk volna. Ugyanigy áll a dolog a technika terén is. Amikor először álltunk a telefon elé, hangosan szoltunk bele, mert úgy véltük, hogy messzire kell mennie a hangnak. Csodáljuk a repülés technikáját, de még ennél is bámulatosabb a rádió. Ezek a találmányok mind változást hoztak ebbe a mi mozgalmas időnkbe. A lelkiekben is változást lehetett észlelni az idők folyamán. Egyházi vezetők, tanárok olyan problémákkal foglalkoznak, amilyenre őseink nem is gondoltak. Nem csoda, ha mindezek után sokan felvetik azt a kérdést, hogy van-e még helye az evangéliumnak? A régieknek az evangélium elavult tana talán jó volt, amíg nem ismerték a mai tudomány magas fokát, azonban most nem tudunk mit elkezdni vele. Elavult mind, mint minden régi kulturproduktum. Azt állítják sokan, hogy nem időszerű, tehát nem is befogadásra méltó. Mások pedig, különösen az utóbbi időben, azt állítják, hogy az evangélium egy szíriai zsidó találmánya és ezért nem mindenkié, csak a zsidóké. Kínában azt mondják, nincs szükségünk az evangéliumra, mert ez az Európaiak vallása. Az oroszoknak meg egyáltalán nincs vallásra szükségük, mert minden vallás kábitó- és altatószer a kapitalisták javára. A németek a régi germán szokásokban vélik feltalálni azt, amire népüknek szüksége van. Mindenütt ezrével találjuk azokat, akik azt mondják, evangéliumra nincs szükségünk. És néha úgy vesszük észre, mintha a világ egész jól folya az isteni kinyilatkoztatás és vezetés nélkül is. Hol itt az igazság? Mit tegyünk a régi, elődeinknek annyi vigaszt nyújtó, evangéliummal?

Sok mindent elvetettünk, ami nélkül azelőtt nem tudtunk volna megenni. Az igaz azonban, hogy sok minden megmaradt, amit az idők folyása nem fog soha megmásítani. Ugyanugy születünk, mint elődeink és minden kórházi és orvosi beavatkozás ellenére meg is kell halnunk. Mindannyian egyformán éhesek vagyunk, fázunk és izzadunk, a kémia még nem pótolja az étkezést, ha nem eszünk — meghalunk. Lélegzeni is csak

ugy kell, mint azelőtt. Az ösztöneink is ugyanazok maradtak, ma is gyűlölik és szeretik egymást és irigykednek is az emberek egymásra, akárcsak az ótestamentumi József idején, testvérei, tarka ruhája miatt. Ma inkább azokat irigylik, akik autózhatnak, nyaralhatnak, szép palotában lakhatnak. A formák változnak, a lényeg ugyanaz marad. Az irigység még ma is gyilkol, csak finomabb formában és más eszközökkel; gondoljunk csak a legújabb fegyverekre. Mi, emberek, ugyanazok vagyunk, mint 2000 évvel ezelőtt, Ninive és Sodoma bünei ép úgy terjengenek ma, mint évezredekkel ezelőtt. Az emberek kívánságai is ugyanazok, mint amilyenek voltak őseinké is. Boldogtalanságunknak oka a bűn, így volt ez azelőtt is. Senki sem képes a hazugságból valami jót kihozni. Rablott dolgok nem boldogíthatják az embert, örökös nyugtalanságot hoznak és végre úgy vesznek el, ahogy jöttek. Az Isten parancsolatait nem lehet megmásítani, éppen úgy, mint a természetbeni törvényeket sem. Ha az ivásnak adom magam oda, tűzbe teszem a kezem, leugrok a negyedik emeletről, akkor ennek természetes következményei vannak. A bűn és a halál bizonyítja legjobban az ember lényegének változatlanágát.

Isten is megmaradt a régi, Ő nem, zsidó, nem német, se nem kínai. Ugyanigy állunk mi az Evangéliummal is. Ez nem az emberi kultúra gyümölcse, ezt Isten adta és örökkévaló, mint a természeti törvény. Az evangéliumnak a mi időnkben is nagy szerepe van. Akármit is találunk fel a mi bölcsseink, mégis igaz az, hogy korunk örömeiben igen szegény. Ha figyeljük az embereket, azt a benyomást nyerjük, hogy boldogtalanok, szenvednek és küzdelemnek, a kenyérért való aggodalom üzi őket. Kétségbeesésüket mulatóhelyekkel akarják pótolni. Ezt látjuk különösen a farsangi időkben, de amugy is, a télnek megvannak a szórakozásai és a nyárnak is. A háboru után segélyakciónkkal kapcsolatban Bécsben jártam. A nyomor valóban nagy volt. Feltűnt nekem azonban a sok korcsma és mulatóhely. Többektől megkérdeztem, mi a magyarázata annak, hogy a szórakozóhelyek oly jól látogatottak, mikor a népnek még kenyérre sincs pénze. Erre egy hölgy azt válaszolta nekem: »Mit gondol, püspök ur, ha még zene és színház sem volna, megőrülnének a nyomor miatt.« Ez a külső élvezet, szegény bécsieknek ópium volt, ezzel akarták kétségbeesett helyzetüket megjavítani, de vajjon lehetséges-e ez? Ott van az a szegény munkás, senki sem törődik vele, minden pénzét elissza. Ha megkérdezzük, hogy miért, azt a választ kapjuk, azért: »Mert el akarom felejteni szánalmas helyzetemet.« Korunk igazán szegény örömeiben.

Evangélium, örömhirt jelent és örömet is akar hozni mindenkinek, függetlenül minden külső viszonyoktól. Mikor legelőször hirdették ezt az evangéliumot, boldog volt mindenki, aki benne hitt, görög, zsidó és római egyaránt. Ez

nem volt magától értetődő, mert akkor divott a rabszolgaság a legnagyobb mértékben Európában. Csakis az Evangélium ereje hozhatta az akkori népeknek kétségbeesett helyzetükben a boldogságot. Az Evangéliumnak nincs politikai háttér, nincs filozófiai értéke, sőt nem is szociális berendezés, hanem felülről származó erő, amely győzelemre vezet a gyűlölet, az irigység és általában a bűnnel szemben. Ez a győzelem pedig állandó örömmel tölti be az emberek szívét. Németországban igen sokszor olvassuk: »Kraft durch Freude« »erőt öröm által«, öröm által erősödjön a test. Az Evangélium lelkileg ad örömet Isten ereje által. Ezt az isteni erőt azonban nem sokan ismerik és nem is hisznek benne, azért a sok boldogtalanság. Megvan sokakban a jószándék, annak véghezviteléhez azonban hiányzik az erő. A pokolhoz vezető út csupa jószándékkal van kövezve. Nemrég az alpokon keresztül utaztam. Egyik hegycsucs oldalán egy hatalmas sast vettem észre. Láttam, amint többször felfelé nézett a hótakarta hegyekre, néha ki is terjesztette szárnyait, mintha repülni akart volna, de aztán anélkül, hogy megkísérelte volna a repülést, ismét összecsukta azokat és szomorúan nézett a távolba. Később észrevettem, hogy a sas egyik lábára lánc volt erősítve. Valamikor bizonyára próbálkozott repülni, most azonban feladta a reményt, tudta, hogy ugysem sikerül.

Ugy véltem, ez sok embernek az élettörténete. Látjuk az ideát, szeretnénk valamit elérni, próbálkozunk is, azonban csakhamar feladjuk a reményt, mert azt vesszük észre, hogy a bűn által le vagyunk kötve. Pál apostol is azt írja a romabeliekhez írt levélben: »Nem a jót cselekszem, amelyet akarok; hanem a gonoszt, melyet nem akarok.« Ezt mindenki tapasztalhatta már életében. Sokan annyira tapasztalták, hogy kétségbeesésükben az önkéntes halált választották. Az élethez való erőt, a boldogságot, a bűntől való szabadulást nem sportszerűen lehet elérni, nem filozófia, sem gazdagság által, hanem egyedül a Jézus Krisztus kegyelme és ereje által, mely az evangélium révén közöltetik velünk. Ezt milliók tapasztalták az idők folyamán. Azért van napjainkban is erre az Evangéliumra szükségünk. Bármennyire is változnának a viszonyok, bármilyen meglepetések is érnének minket a jövőben, husz év múlva is szüksége lesz az emberi szívnek öröme és erőre, ezt pedig sem ceremónia, sem semmiféle más külső formáság nem adhatja, csupán az Istentől adott Evangélium. Krisztus által kapjuk még most is azt az erőt, amely teljes váltságot nyújt minden bűn és akadálytól.

Van az Evangéliumnak még egy nagy üzenete és ez az Isten szeretetéről szóló örömhír. Ennek az isteni szeretetnek a közlésére pedig az Ő hiveit választotta. Nekünk nem beképzelt, erőszakos és kemény emberekre van szükségünk, hanem olyanokra, akik szívesen hajolnak le a nyomorulthoz. Szeretetteljes emberek kellene az Isten országában, amelyeneket pedig szintén csak

az Evangélium ereje tud létrehozni. Ezt az Evangéliumot nemcsak hirdetni kell, hanem vele élni is, ha ennek örömét és boldogságát tapasztalni akarjuk. Nagyon örülök, hogy a művelődés és a tudomány korszakában élhetek, magam is szívesen kiveszem a részemet annak előnyeiből. Azt is tudom azonban, hogy mindezek nem pótolhatják azt az én életemet, amit nekem Isten kinyilatkoztatott akarata nyújtott. Kívánom, hogy ez az Ő szeretetétől áthatott Evangélium mindannyiunknak áldására váljon.

Jegyezte: Sebele György.

A haláltánc

II.

Keresztelő János börtönbe került, mert az Ur akaratából azt merészelte Heródesnek mondani, hogy — Nem szabad. — De ez még nem elég. Heródiás, a nő is halálos ellensége lett és csak az alkalmat leste, hogy bosszuját kitölthesse Isten emberén. Neki nem szólt keresztelő János semmit, de ő is találva érezte magát. Ha valakit szeretettel figyelmeztetünk, hogy neked nem való ilyen vagy olyan társaságba járnod, nem való így élned, akkor nemcsak az haragszik meg, akit intettünk, hanem a másik is, aki az illetőnek társa a bűnben. És azután ő is ólálkodik, mint ólálkodott Heródiás. Ez a nő azért ólálkodott Keresztelő János után, hogy elveszítse őt. Ma is főleg két okból ólálkodik a világ. Isten gyermekei után. Az egyik az, amiért Heródiás is ólálkodott. Hogy megölje, kiirtsa. A hívők és gyülekezetei után ólálkodik a világ, hogy valami alkalmat találjon a kipusztításukra.

De Heródiás hiába ólálkodott, nem tehetette, hogy megölesse Jánost. Így van ez most is. Az Ur ügyét nem lehet ravasz ólálkodásokkal megsemmisíteni. Az Ur kiterjesztette védőszárnyait János fölé, mint ahogy védte a többi tanítványait és ezek a szárnyak még nem lankadtak el ma sem és biztos menedéket nyújtanak Isten gyermekeinek. Azért, kedves lélek, ne félj. Ha az Ur nem engedí, nem bánthatnak. Nem bánthatták az oroszánok Dánielt sem és József fogasága sem tartott Putifárné minden gonoszsága dacára sem tovább, mint Isten engedte. Ő megvédte Illést és megvéd téged is. Ha az Ur gyermeke vagy és szent Akaratának eleget kell tenned, ne félj, szólj bátran. Fondorkodhat a gonosz és fogait csikorgathatja, de az Ur neveti őt. (37. Zsolt. 12—13.) Ha pedig talán te volnál az, kedves lélek, aki Isten gyermeke után ólálkods, óh ne tedd többé. Lásd be, hogy milyen csunya eszközének akar a sátán fölhasználni és meddő erőlködés Isten akaratával szembeszállni. Ne pazarold erődöt ilyen hiábavaló szélmalomharcra, hanem tehetetlenséged tudatában és meg-

alázkodva kérd az Urat, hogy egy Pálforduláson keresztül használjon fel eszközeül téged is és hogy boldog biztonsággal járhas a világ ólálkodása között is.

De van egy másik ok is, amiért a világ ólálkodik Isten gyermekei után. A hiuságában sértett világ ólálkodik utánad, hogy rajtacsipjen valami gyarlóságon. Így ólálkodtak Jézus után is a farizeusok és heródiánusok és azok küldöttei, hogy megfogják valamiben és azután nagy garral rámutathassanak és vádolhassák. Mondom, ma is így ólálkodik a világ. Nem tapasztaltad még ezt? A világ káromkodik, tisztátalan tréfákat mond, jól mulat rajta, hazudozik és ezt az állapotot egészen természetesnek tartja. De az Ur gyermeke csak egyszer mondjon valamit a világ szájaize szerint valót, vagy fakadjon ki türelmetlenül, vagy legyen haragos, vagy nem pontos valamiben, nem vetted észre, a világ hogy felujjong és fölkiált: — Hát a hívőnek azt szabad? Hát ilyenek a hívők? — Igen, utánunk ólálkodnak a gyülekezetben, fürkésző szemmel néznek a munkahelyükön és leelkedésük elől nem bujhatunk el sehol, ahol tudják, hogy mi vagyunk az Urnak szolgálni. Lesik véleményünket, és ha nem biblikus, azonnal rámutatnak és ilyenkor kitűnik, hogy a világ alapjában véve egészen jól tudja, hogy az Ur akarata szerint mit szabad és mit nem. Sajnos, hogy Istennek gyermekei mily sokszor megfélekednek arról, hogy ellenséges területen járnak, hol minden bokorból leskelődő szemek fürkészik járását és keresik az alkalmat, hogy kárörvendve ugorhassanak elő és vádolhassanak. Oh adjon az Ur éberséget, hogy ezt ne felejtjük el, hanem beszédünkkel, viselkedésünkkel és életünkkel állandóan biztonsággal járjunk a világ minden ólálkodása közepeire is.

De vajjon a jelen esetben miért nem vihette végre Heródes gonosz szándékát? Mert Heródes félt Jánostól. Nem különös? A hatalmas király, a hadsereggel, pénzzel rendelkező, biborba öltöző, palotában lakó uralkodó fél a Jordán partján meghúzódó, teveszörbe öltözött, magában élő Jánostól. Nem láttuk ezt már máshol is? Nem rettentek-e meg a prófétáktól a királyok? Akháb nem félt-e így Illéstől? És mikor Pál szemben állt Félix-szel, a judeai tisztartóval, talán e találkozás során a fogoly Pál szive remegett a rémülettől? Nem. Azt mondja az Írás (Csel. 24-25.) — megrémülve beszélt Félix... — A világi hatalom bármennyire bizik is erejében, Isten ereje előtt megremeg és ha lelkiismerete nyugtalan, tehet nagyhangú kijelentéseket, de szive remeg és tudja, hogy Isten, ki odáig engedni emelkedni, kimérte az ő hatalmának határát is és jaj neki, ha a hatalmával visszaélve, az örökkévalóságban számot kell adni sáfarkodásáról. És miért félt Heródes Jánostól? Mert igaz és szent embernek ismerte őt. A hamisság félt az igazságtól, a bűn a szenteltől, a világi az istenitől. Figyeld csak meg, János leplezetlenül meg-

mondta az igazságot és Heródes elé tárta bűnét. És ezért Heródes ellensége lett. Megharagudott. Börtönbe záratta. János kellemetlen személy volt számára, de azt el kellett ismernie, hogy igaz és szent ember. Tehát nem János állította magáról, sem nem János tanítványai híresztelték róla, hanem halálos ellensége ismerte el Jánostól, hogy igaz és szent ember. Ezen a téren manapság egy kissé rosszul állunk. Sokszor csak a hívők tudnak magukról ilyen erkölcsi bizonyítványt kiállítani.

Egyszer két »hívő« valami csekélység fölött összekapott. A vita hevében végül az egyik dühösen odakiáltja a másiknak: — Vagyok olyan hívő, mint maga. — Épületes látvány. Az egyiknek hűsége tizenkilenc, a másiknak egy hűjűán husz. Kedves testvérem, a te hűségedet ki állapítja meg? Talán magadról állítod és megelégedetten megállapítod, hogy igaz és szent ember vagy? És azt gondold, hogy mindenki csak olyan hívő legyen, mint te? Attól tartok, hogy ezen önigazságod végzetes veszedelembe sodor téged. Vagy talán a barátaid és jóakaratu ismerőseid olyan megelégedettek a te jóságoddal? Aki ket talán valami érdek köt össze veled? Önmagával és barátaival szemben mindenki elnéző és méltányosság mértékével mér. De mit mondanak azok rólad, akiknek rámutatsz vétkeikre? Azt mondhatják-e, hogy ez az ember kellemetlen perceket szerzett nekem, mert elem állította azokat a dolgokat, melyeket nem szeretek látni, sem hallani, de tény, hogy maga ez az ember komoly gyermeke Istennek és Jézus hű tanítványa. Az Ur Jézusra haragudtak a kétszínű, hamis, bűneikben maradni akarók, de el kellett ismerniök, hogy élete és beszéde között nincsen semmi ellentmondás. Pilátus meghallgatja Jézus elleni vádjait és azután kénytelen azt mondani, hogy nem talál benne semmi bűnt. Itt keresztelő János kiállhatatlan volt igazmondásával és tisztaságának fehérségével a szennyes és ravasz lelkű Heródes előtt, de akár tetszett neki, akár nem, igaz és szent embernek kellett őt tartani. Adja az Ur, hogy így legyen a te életed is, egy élő lelkiismeret az emberek előtt, amely a maga tisztaságában is világít. Azután figyeld csak meg, hogy milyen érdekesen tárja elénk Istennek ígéje a János és Heródes közötti helyzetet. Azt írja, hogy Heródes örömet hallgatta Jánost és sok dologban ráhallgatott. Csak éppen abban az egyben nem amiben a legjobban kellett volna. Így vannak ma is az emberek. Sok dologban szívesen hallgatnak. Hiszen azért mennek a templomba is. Gyönyörködnek a szép prédikációkban. Sok dologban tetszik. Egész bizonyos, hogy Heródesnek tetszett, mikor János az igénytelenségről beszélt az embereknek. Igen, csak legyenek az emberek lemondók, igénytelenek és megelégedettek, de ő élhesse a maga életét. Így nagyon sok gazdagnak tetszik most is, mikor a szöszékről a szegényeknek a mennyeknek országát ígéri. Igen-igen gondolják, csak ott legyen a szegé-

nyeknek, de most itt az övét hagyják nyugodtan. Ezt meghallgatják. Örömet. Herodes is örömet hallgatta sok dologban Jánost. És az egyéni életben is, mily sokan hallgatják örömet a prédikációt. Az asszonyok például, mily szívesen hallgatják, ha a korcsma, a kártya és egyéb férjükben található bünt és nyomoruságot ostoroznak a szöszékről. Viszont, mily széles mosolyra derül a férfiakra, ha az asszonyi nyelv túlméretezéséről hallanak. Hányszor hallható egy-egy prédikáció után: — Kár, hogy a sógor, vagy az uram nem volt itt, vagy ezt jó lett volna az anyósomnak hallani. — Igen, így sok dolgot örömet hallgatnak az emberek. Ezt Herodes is megtette. De mikor János életének egy kellemetlen pontjára tette az ujját, — megharagudott. Ma is sokan hallgatják az Igét, a prédikátort, a tanítást, de amikor egy ponthoz ér a beszéd, akkor — vége. Ilyesféleképpen volt a gazdag ifju is. Hallgatta Jézust, mert üdvözülni akart. Jézus — az ifju erszényére tette az ujját. És ezen a ponton elcsuszott a szegény gazdag ifju. Nincsen talán a te életedben is ilyen fájdalmas pont. Talán a mellőzés fáj? Vagy egy kis érzékenység? Egy kis hiúság? Talán sokat szeretsz beszélni? És mindig a te véleményedhez ragaszkodsz? Ilyeneken megbotlik hitéleted? Oh ne csak »sok« dologban, hanem **mindenben** vedd alá magadat Isten akarátának és meglátod, mennyi békéd és örömed lesz és ezen lépésedet nem lesz okod megbánni soha.

Liebstöckl J.

Nem akart meggyógyulni

Jó Mester, mit cselekedjem, hogy üdvözüljek — kérdezte a gazdag ifju az Ur Jézust. A parancsolatokat tudod — felelte az Ur. — Igen és meg is tartottam azokat ifjuságomtól fogva; mi fogyatkozásom van még? — volt az ifju válasza és kérdése.

Az ifju beszédéből kitűnik, hogy jóra való család gyermeke volt és elsőrangú vallásos nevelésben részesült. Megtartotta a parancsolatokat ifjuságától fogva. Ez így is volt, mert az ifju eme nyilatkozatában Jézus sem kételkedett. A gazdag ifju megtartotta Isten parancsolatait. Ez nem közönséges teljesítmény volt. Talán kevés ember mondhatta ezt akkor magáról. Ma pedig senki sem mer ilyet mondani. A ma vallásos embere is azt mondja, hogy »ki tudná azt betartani, amit a biblia mond?« Mivel szerinte ez képtelenség, meg se kísérli, hogy Isten parancsolatait megtartsa.

Különös gondot fordított az ifju a vallásos élet gyakorlására. Valószínűleg mindent megtett, hogy Isten és emberek előtt feddhetetlen legyen, ami látszólag kitűnően sikerült is neki. A környezet bizonyára, meg volt elégedve a derék és jellemes fiúval. Dicsérhette is őt mindenki. Azonban ő — ha be is tartotta a parancsolatokat — mégsem volt biztos a maga jóvoltában. A maga vallásos feddhetlenségében valami fogyatkozást

érezett. Érezte, hogy az ő üdvösségét valami veszély fenyegeti. A lelke mélyén valami folyton nyugtalanította. Mindenki meg volt vele elégedve, csak ő maga nem, mert veszélyt sejtett az ő feddhetetlen vallásosságában. Azért futott sajjó szívvel az Urhoz, akár a gadarai ördöngös, Zákheus, Nikodémus vagy a tiz bélpoklos. És nála jó helyen kereste az orvoslást. A legtisztábbnak látszó vallásosság alatt is meghuzódik a bűn és boldog, aki azt idejében felismeri és Jézushoz jön vele.

»Jézus pedig rátekintvén, megkedveli őt...« Az Ur mindenkit megkedvel, aki a maga lelki nyugtalanásával, fájdalmával és bűneivel Őhozza jön. De ez a megkedvelés sem enyhítő körülményt, sem megalkuvást nem jelent. Kiméletlenül ráteszi ujját a beteg lélek fájó pontjára. »És monda neki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add le minden vagyonedat...« Hát a vagyon volt a bűne? Ez nyugtalanította lelkét és üzte őt Jézushoz? Ez volt az ő feddhetlenségének az elrejtett sötét foltja? Nem! Maga a vagyon nem bűn. Abrahámnak is igen sok vagyona volt, mégis Isten barátjának nevezetett. Az ifju fogyatkozása, bűne az volt, hogy szíve a vagyonán csüggött. Szerette földi kincseit. Ezekben jobban bízott, mint Istenben. Isten parancsolatainak a megtartására inkább csak a kárhozattól való félelem készítette őt, de benső közössége Istennel nem volt. Az ő bizalma és szeretete inkább a vagyonnak szólt, mint Istennek. Ezt az emberek nem látták és ő sem tudta. De Jézus látta a beteg lélek sebet és nyomban gyógykezeleni akarta, de az ifju nem engedte magát alávetni a műtétnak. »Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne busan, mert sok jószága vala«. Nagyon sokan jöttek az Ur Jézushoz testi vagy lelki gyógyulás után való vágytól ösztönözve, de talán egy sem ment haza gyógyulatlanul, csak a gazdag ifju. Eljött az orvoshoz, megállapította a diagnózist, de gyógyítani nem hagyta magát, — hazament betegen. Nem akart meggyógyulni. Jobban szerette a vagyonát, mintsem, hogy föl tudta volna azt áldozni lelke üdvéért, a menny kincseért. Jézus színe előtt kellett választania a menny és a föld között. Ő a földet választotta. Jézus tudta, hogy csak úgy gyógyul ki bajából, ha elvált a vagyonától, de nem vált el és — nem gyógyult meg. Azért ment el szomoruan Jézus színe elől.

Hát ma hány vallásos és hívő ember van, aki minden bajával, bűneivel Jézushoz jön, de gyógyulást, bűnbocsánatot nem nyer. Miért? Mert bűneitől nem akar megválni. Sokszor az ige által is megmutatta már az Ur egy-egy léleknek a bűnét, rátette az ujját a fájó pontra, de a beteg lélek nem akar megszabadulni, meggyógyulni, hanem a gazdag ifju módjára elmegy gyógyulatlanul és elkeseredve.

Talán te is így vagy? Oh ne csak kérdezd Jézust, hanem éljen egy szent vágy szivedben utasításának engedelmeskedni. **Haszits J.**

Előre megyünk-e?

Néhány évvel ezelőtt azt mondták némelyek, hogy a Methodizmus Magyarországon két esztendő múlva már nem lesz. Ezt természetesen olyanok mondták, akik, nem szeretik azt, hogy van Methodizmus Magyarországon, mert nem tudják, hogy mi a Methodizmus. Mostanában divatban van az »oxfordi« mozgalom. Előkelő emberek is bekapcsolódtak ebbe a mozgalomba. És nálunk is úgy látszik sikerül a felekezeti előítéleteket ezen mozgalom révén legyőzni. Kétszáz esztendő előtt a Methodizmus is Oxfordból indult el. Ez volt az első oxfordi csoportmozgalom. Ezek, sőt tizezrek kerültek az oxfordi csoportmozgalom befolyása alá. És ma sincs erősebb, nagyobb élő vallási mozgalom, mint ez az első oxfordi mozgalom. Csakhogy most már belőle a nagy methodista mozgalom lett és ez sokaknak nem tetszik. És miért? Talán ártott valakinek a Methodizmus, vagy bántott valakit? Nem hiszük. A Methodizmus nem szektáskodik. Nem képzeli, hogy egyedül üdvözítő. A Methodizmus becsül mindenkit, aki az evangélium szerint akar dolgozni az emberiség megmentéséért.

Nem kell hát egyetlen methodistának sem azt gondolni, hogy ez a mozgalom valaha megszűnik. A második oxfordi mozgalomnak éppen úgy örül minden jó methodista, mint a maga, első oxfordi mozgalmának. Legyen minden methodista annak tudatában, hogy ha külsőleg kicsinyek, szerények, mégis az igazság és szeretet lángja előre viszi mozgalmát, sokak üdvösségére.

Még egy szót azoknak, akik mindig csak magukra és környezetükre néznek. Önmagukat gyöngéknek, szegényeknek látják és a környezetben nem találnak senkit, aki bátoritáná, támogatná őket: Minden alkalmasnak látszik arra, hogy elveszítsünk minden kedvet a harc folytatására.

De adjunk számot arról, hogy csak az elmúlt néhány esztendő alatt mi történt. Van-e csodálatosabb annál, ami történt? Még néhány évvel ezelőtt senki sem hitte, még remélni sem merte volna, hogy így fogunk munkálkodni, ahogy ezt tesszük. És sok küzdelmen és bajon át győzelmeskedve állunk ma itt, Jézus zászlaja alatt. Sok bajt okozott hitetlenségünk, sok bajt egymás iránti bizalmatlanságunk. Itt az ideje, hogy újra Jézusra tekintsünk és egymásra is találjunk. Egységben az erő. Aki külön utakon akar haladni, áruelőjává lesz Jézus nagy ügyének és ne csodálkozzék azon, ha egy napon valóban magára hagyatva találja magát.

Jézus országa nem pénzre van felépítve. Minden vállalkozáshoz elsősorban pénz kell. Krisztusnak királysága azonban szeretetre van felépítve. Ahol szeretet van, ott van minden. A keresztyének minden időben a szegények táborából kerültek ki. Pál apostol szegény ember volt. És mégsem utazott korában senki többet, mint

ő. Ma is úgy van. Aki Jézust szereti, az nem fordul »egyházi« segítségért schová, hanem bátran és hitben viszi előre a Mester zászlaját. Ha a gazdagokon mulott volna, sem az első, sem a második oxfordi mozgalom nem hatott volna ki az egész világra. De Jézusnak tetszett mindenkor a szegények által vitetni ki az örömhirt a világba. **Öbenne higgyél és menj előre!** T.

Kiben bizzál?

Az emberek gyorsan változnak és hamar cserben hagynak; Krisztus azonban örökké megmarad, (Ján. 12, 34.) és mindvégig hűségesen kitart mellettünk.

A gyarló és halandó emberben, legyen bár hasznos és kedves, nem kell nagyon bizakodnunk; amiképen nagyon busulnunk sem kell, ha néha velünk ellenkezik és nekünk ellentmond.

Hisz, akik ma pártodon állnak, holnap talán ellened fordulnak; mert az emberek sokszor úgy forognak, mint a szél.

Tehát Istenbe vedd egész bizalmadat; szerelmed és félelmed egyedül Ő legyen. Ő majd helyt áll értted és azt cselekszi veled, ami legjobb.

Itt nincs maradandó lakóhelyed; idegen és jövevény vagy, bárhol légy; nyugodalmad is csak akkor létszen, ha Krisztussal belsőleg egysülsz.

Miért tekintesz ide-oda? Hiszen itt nincs számodra nyugalomhely.

Lakásodnak az égben kell lennie; és minden földi dolgot mulandónak kell tartanod. Mert mindenek elmulnak és te is velük egyetemben. Vigyázz ne ragaszkodjál hozzájuk, nehogy megfogjanak és elveszítsenek.

A Magasságbélinél legyen gondolatod és imádságod Krisztusra irányuljon szünet nélkül. Ha nem birsch elmélkedni mélységes és mennyei dolgokról: pihenj meg Krisztus szenvedéseiben és szentséges sebeiben lakozzál szívesen. Ha ugyanis Jézus sebeihez és drágalátós sebhelyeihez menekülsz, belőlük nagy bátoritást merithetsz bajaidban; és nem sokat törődöl majd az emberek megvetésével és könnyen elviseled a megszóló beszédet.

Krisztust is megvetették ezen a világon az emberek és a legnagyobb szükségben és gyálatatok közepette elhagyták ismerősei és barátai.

Kempis Tamás.

A lelkiismeret

A lelkiismeret egy könyv, amelybe a mi mindennapi bűneink lesznek beírva.

A lelkiismeret, mint minden más hatalom, lassan jön uralomra és ha helyesen ápolják, ereje és élete tovább fejlődik.

A lelkiismeret egy óra, amely az ember bensejében üt és figyelmeztet, ez az óra azonban el is romolhat, úgy hogy többé nem üt. Közben gyorsan telnek az órák, a halál közeledik és a halál után az ítélet.

Egy gyöngye lelkiismeret hasonlít egy szemgolyóhoz, amelyben, ha egy porszemecske beesik, megsebzí. Nincs jobb és biztosabb út, megtudni azt, hogy a mi lelkiismeretünk eltompul és elaludt-e, mintha megfigyeljük azt, hogy az u. n. kis bűnök, milyen hatást gyakorolnak rá.

Egy barát sem lehet olyan jó, mint a jó lelkiismeret; de egy ellenség sem olyan gonosz, mint egy rossz lelkiismeret? A lelkiismeret, vagy királyi, vagy rabszolgává tesz bennünket. A jó lelkiismeret, királyi nemességet kölcsönöz az embernek és az élet minden változásán fölül emeli. Mi olyan édes, mint Isten jelenléte? Mi olyan pompás, mint a világosság? — A gonosz lelkiismeret epét dob az öröm poharába. Hasonlít a bársony papucsban lévő köszvényes lábhoz. Mit segít a legszebb ruha is a beteg testnek? Egyáltalán semmit. A fájdalom a bensőben van. Ott szúr a nyíl.

Le lehet azt tagadni, hogy a lelkiismeret minden emberben található? Nem minden ember ismeri a gonosz és jó közötti különbséget? Nem tudja pl. mindenki, hogy atyját, anyját tisztelni kell? Nem vallják azt be, akár a durvább, akár a finomabb lelkűek, hogy az az igazság, hogy mással úgy cselekedjünk, ahogyan mi kívánjuk, hogy velünk cselekedjenek? Akik ezt érzik, mily sokszor tapasztalják, hogy a lelkiismeretük megfenyíti őket, viszont lelkiismeretük bizonyosságot tesz mellettük, ha annak intése szerint járnak el.

Wesley János.

A bífztek mint csalogató. Egy amerikai feyház tíz fehyence éhségstrájkba lépett. A strájk hatodik napján a raboknak cellájuk ablakrácsán át pompásan illatozó bífztek mutatnak fel. A szegény fehyencek nem tudtak tovább ellenállni és egyhangulag ételt kértek. Most jött azonban a szomorú meglepetés. A strájkolónak nem a bífztek, hanem a szokott vékony kosztot szervirozták. Mit tehettek azonban a bífztekkel felajzott éhezők? — Megitták a híg kávé és megették a száraz kenyert.

*

Igy csinál a sátn is. A bűn fogházában lévő léleknek örömeiket ígér és — nyomoruságot, lelkiismeret furdalást ad. Nem tapasztalad még?

HIREK

Landon M. Alfréd kormányzó, a republikánus párti elnökjelölt Amerikában egy igen kiváló, tevékeny tagja a methodista egyháznak. Amikor értesítették jelöltetéséről éppen templomban volt, is az első szerencsekívánatot kapta. Egyik tagja a Baker-Egyetem intéző bizottságának és mint ilyen is tevékeny részt vesz a vezetésben. Igazi keresztyén jellemű ember, aki életét népének szolgálatába állította.

Dr Poling A. Daniel és a baptisták. A magyar Evangéliumi Szövetség (Alliance) a következőket közli: Pár hónappal ezelőtt egy hír jelent meg a »Békehírnök« című lapban. Eszerint a C. E. Világszövetség nálunk is jólismert, sokak által tisztelt és szeretett elnöke, Dr Poling A. Daniel newyorki ref. lelkész elfogadta a philadelphiai »Kegyelem« baptista gyülekezet meghívását és annak lelkésze lett. Mint a lap hozzá fűzte: ez azt jelenti, hogy Dr Poling bementkezett.

A hír nagy érdeklődést keltett. Voltak, akik részleteket is szerettek volna tudni. Takaró Géza newyorki ref. esperes utján sikerült azután olyan részletek birtokába jutni. Az ő teljesen megbízható értesülése szerint valóban elfogadta Dr Poling a philadelphiai »Temple« (és nem »Kegyelem«) Baptist Church meghívását. Amint azonban a »Philadelphia Record« május 25-iki száma közli, Dr Poling új szöszékének elfogadásával ez az egyház a jövőre felfüggesztette bármely tagjára nézve a bementkezés kötelező voltát. Dr Poling továbbra is a »Dutch Reformed Church« (Holland ref. Egyház) tagja, »amely nem kívánja a keresztség ilyen különös formáját.« Ugyanaz a lap közli azt is, hogy Philadelphában és környékén már valami 12 baptista egyház hozott olyan határozatot, hogy nem követeli meg tagjaitól okvetlenül a bementkezést.

Szellemi fogyatékosok számára új intézetet nyit meg ősszel az Országos Református Szeretetszövetség Tiszafüreden, ahol erre a célra egy tágas kuriát szerzett meg, melyhez öt hold park és gyümölcsös tartozik. Az intézetet a szakkövelményeknek megfelelően gyógypedagógus vezeti s a munkát kellő számú ápolószemélyzet látja el. Felvétetnek 6 éven felüli csökkent szellemi képességű gyermekek s felnőttek, akik állapotukhoz képest helyeztetnek el a különböző kórhelyiségekben. A díjak az igények szerint, de nagyon mérsékeltten vannak megállapítva III. oszt. betegek közös, nagyobb teremben napi 80 fillért, II. osztályuak kisebb (4-6 ágyas) szobákban napi 1,50 P, I. osztályuak napi 2,50 P-t fizetnek 3-4-5-szöri étkezéssel, 2-3-4 tál étellel. Az intézetbe nem vétetnek fel ön- és közzvészélyes, vagy járványos ragadós betegségben szenvedő egyének. A felvétel orvosi vizsgálat alapján történik. Az intézetnek módjában van egyeseket szobában, külön ápolóval, minden külön kiváncsalom teljesítése mellett helyezni el s szolgálni

ki. Gyengélfogásu gyermekek kaphatnak külön tanítót (nőt). A külön igényesek egyesség szerint vétetnek fel. Közületek (egyház, község, stb.) kérhetik szegény tagjaiknak még mérsékeltebb díj fizetése mellett, kivételes esetekben ingyenes felvételét. A 80 személyre létesült intézet egyelőre 25 személlyel nyílik meg. Tudakozódásokat, jelentkezéseket az Orsz. Református Szeretetszövetség ügyvezető igazgatójához (Kiss Ferenc ny. egyetemi tanár, Debrecen, Kollégium) intézendők. Ez intézet létesítésével a Szeretetszövetség oly hiányon segít, amely társadalmunknak régi orvoslást váró nyílt sebét képezi.

Szombati ut. A szombati ut 2000 rőf, vagyis 1 km. Ugyanis ennyi utat volt szabad egy buzgó zsidónak szombaton megtenni.

Hány élő nyelv van? Igen sokan csodálkoznak azon, hogy a Szentírás már 692 nyelvre van lefordítva. Hát tényleg oly sok népfaj és annyi nyelvű ember lakja a földet? Hiszen már alig lehet nép, amelynek ne volna Bibliája, vagy legalább annak egy része. A dolog azonban nem úgy áll. Még sok tennivaló van ezen a téren. A nyelvtudomány megállapítása szerint 860 élő nyelv van és körülbelül ötezer körül van a nyelvjárások száma. A Csendes óceán és az Indiai óceán szigetein körülbelül 420, Amerikában 120, míg Európában »csak« 89 nyelven beszélnek. Tehát vannak még nyelvek, melyeken a Szentírásnak egy része sem jelent meg. Imádkozunk, hogy Isten Igéje ezekhez az »élet kenyeret«-nélkülöző népfajokhoz is minél előbb eljusson!

(E rovatban minden hit- vagy lelkiéletbe vágó kérdésre szeretettel válaszolunk. Levélben csak válaszbeli beküldése esetén felelünk.)

Áhitat. Azért, mert vannak, akik csak azért tartanak minden reggel áhitatot, hogy lelkiismeretüket megnyugtassák és azután egész napon át élnek Isten nélkül, szeretetlenségben, gyűlöletben, marakodásban, irigységben, ez még nem ok arra, hogy magát az áhitatot okoljuk a rosszért és róla lemondjunk. A reggeli áhitatnál vagy mondjuk csendes időnél szebb és jobb gyakorlatot nem is ismerünk. Majdnem a hangszer hangolásával hasonlíthatnók össze. Ahogyan hangoljuk a hangszer, olyan hangot ad. Ha tehát összhangba jutunk Isten akaratával jó reggel, magunkat egész napra az Ő vezetése alá állítjuk, akkor olyan is lesz az a nap. Az az ember, aki az áhitatot valami jóselekedet félték tartja, hogy általa Isten előtt magát kedvessé, bűneit jóvá tegye, az természetesen az áhitat áldásaiban nem részesülhet. Próbálja csak meg, csendesedjen el

egészen. Ne akarjon mást, mint Isten előtt megismerni az Ő akaratát, úgy megfogja látni, mit jelent számára ez a találkozás. De az imádságban se akarja a maga akaratát Istenre kényszeríteni és ne panaszkodjon akkor, ha Isten másként cselekszik, mint Őn akarja, hanem fogadja örömmel Isten akaratát és járjon háttal szívvvel az Ő utjain.

Ítélező. Jézus azt mondja: Ne ítéljétek. Ezzel nem azt mondja, hogy minden rossz előtt szemet hunyjunk. A rossz az rossz lesz, ha mi nem ítélkezünk is. Jézus azt akarja mondani, hogy a vétkező embert ne kárhoztassuk, hanem rajta segítsünk. Azt hisszük, hogy az ujságok nem volnának telve minden nap a sok szerencsétlen öngyilkosságok felsorolásával, ha az emberek, mint Jézus a bűnös felett nem pálcát törnének, hanem azt megmenteni iparkodnának. Sokszor éppen az a legnagyobb baj, hogy az ugynevezett jóemberek megvetik a bűnöst és tőle elfordulnak, ahelyett, hogy, mint Jézus, hozzá lehajolnának és az elesettet felemelnék és utba igazítanák. Tehát nem a bűnt védelmezi Jézus, hanem a bűnöst, akiért meghalt a keresztfán. — Olvassa el a mai számunk vezető cikkét is.

Csalódottnak. Igaza van annyiban, hogy sokszor tapasztaljuk hívők körében is azt, amit a régi római mondás tanított. Amíg boldog vagy, sok barátod lesz, de ha bajba kerülsz egyedül fogsz állani. Szomorú bizonyítvány ez a keresztyén számára. Mert éppen abban kellene örömmünket találni, hogy mint Jézus, mi is azokhoz forduljunk, akik leginkább szorulnak reánk. És ha kinyitnánk szemünket, mindennap találnánk olyanokat, akiket vigasztalni, erősíteni, bátorítani vagy felemelni volna isteni feladatunk.

De hát annyiban nincs igaza, hogy azért, mert a mai keresztyének között oly kevesen vannak vagy ön szerint egyáltalán nem találhatók, Jézusnak oly követői, akik készek mindenkor éppen azokhoz fordulni, akiknek leginkább van szükségük hűséges barátokra, magától Jézustól akar elfordulni. Ezt ne tegye. Mert ha Jézusnak nem akad tanítványa, aki kész kezét kinyújtani, akkor Ő maga jön el és hajol le a szegény bűnös emberhez.

Ne mulassza el Őhöz fordulni elhagyatottságában és csalódottságában. Lehetetlen, hogy Ő az őszinte, bűnbánó lelket vigasz nélkül hagyja. »Jöjjetek énhozzám mindnyájan,« mondja Jézus, tehát Őn is, »és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.«

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt,
Üllői-út 85. szám. Telefon: 1-469-41.